

ရွှေစိန်ပွင့် ၈၁၀၀

ဝေဖန်ချိန်

တစ်ခါတစ်ရံများ

(လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

ထိုနေ့က မိုးသိပ်မရွာသော ဇွန်လပထမပတ်၏ သောကြာနေ့ဖြစ်သည် ။ ကျောင်းတွေဖွင့်စမို့ သူတို့ အဖွဲ့သည် တစ်နေ့ကုန် အတန်းမတက်ဘဲ ကန်တင်းထိုင်လိုက်၊ ဗရတ်သုတ်ခကျလိုက် ... အူမြူးနေကြ၏။

သူတို့ အဖွဲ့ဆိုတာက နောင်နောင်၊ အောင်ခိုင်၊ ချစ်တီး၊ ဗိုက်ကြီးနှင့် ကျော်သူရ ... စုစုပေါင်း ငါးယောက်။ သူတို့ အားလုံးသည် ဒုတိယနှစ် ဥပဒေကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြသည် ။ အခု သူတို့ က ဒုတိယနှစ်ရောက်ပြီဆိုတော့ တက္ကသိုလ်ပါးဝသွားပြီဟု ဆိုရမည်။ ဒီလို ကျောင်းဖွင့်စရက်တွေသည် သူတို့ အုပ်စုအတွက် အတန်းတက်ရန်မဟုတ်ဘဲ ဒီနှစ်မှ ကျောင်းကိုရောက်လာသည့် ပထမနှစ်ကျောင်းသားများကို အရူးလုပ်ဖို့ နှင့် ခပ်လှလှကျောင်းသူအသစ်လေးများအား သူ့ထက်ငါ လက်ဦးမှု ရယူဖို့ သာ ဖြစ်လေသည် ။

ကျောင်းစဖွင့်သည့် တနင်္လာနေ့မှ စ၍ သူတို့ ငါးယောက်သည် နေ့စဉ်ကျောင်းသို့ မှန်မှန်လာကြသည် ။ နှစ်လခန့် ခွဲနေရသော သူငယ်ချင်းများ နှင့် ပြန်တွေ့ရချိန်မို့ စကားတွေ ပြောလို့ မဝနိုင်၊ ကဲလို့ မဝနိုင်။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နောက်ပြောင်ချောက်ချ၍ အားမရနိုင်ဘဲ ရှိ၏။ ဒီနေ့က သောကြာနေ့ဆိုတော့ မနက်ဖြန်ကျရင် စနေ၊ တနင်္ဂနွေရောက်ကာ ကျောင်းပိတ်တော့မည်။ နှစ်ရက် ခွဲရဦးမည်။ ဒါကြောင့် သောကြာနေ့မှာ သူတို့ အုပ်စုသည် ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ

အသစ်လေးများကို အကြောင်ရိုက်ရန် အစီအစဉ်တစ်ခုအား မနေ့ကတည်းက ကြိုတင်အကွက်ချစီစဉ်ထားခဲ့ကြ၏။ ပထမနှစ်ကျောင်းသားတွေကို ဆရာဟန်ဆောင်ပြီး စာသင်သည့် ကိစ္စက ရိုးနေပြီမို့ သူတို့ က အသစ်တစ်ခုစဉ်းစားထားသည် ။

အစီအစဉ်အရ အောင်ခိုင်က သူ့အစ်မချောစု၏ ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတ်ပုံအဟောင်းတစ်ပုံကို ကျောင်းသို့ယူလာသည် ။ သူတို့ အဖွဲ့ငါးယောက်တွင် အောင်ခိုင်တစ်ယောက်သာ ရန်ကုန်တွင် အိမ်ရှိသူဖြစ်ပြီး ကျန်လေးယောက်မှာ နယ်မှ ကျောင်းလာတက်ကြသော အဆောင်နေကျောင်းသားများ ဖြစ်ကြလေသည် ။ နောင်နောင်က ပြည်မြို့မှ လာသူ၊ ကျော်သူရက မကွေးမှ ဖြစ်၍ ချစ်တီးနှင့် ဗိုက်ကြီးက မုံရွာမှ ဖြစ်ကြ၏။ သူတို့ ငါးယောက်သည် မွေးဖွားကြီးပြင်းရာ ဇာတိမြို့များ မတူညီကြသော်လည်း ဆယ်တန်းကို နှစ်ခါစီကျပြီးမှ တက္ကသိုလ်ကို ရောက်လာပုံချင်းကတော့ တူကြသည် ။

ချစ်တီးနှင့် ဗိုက်ကြီးတို့ သည် ကျောင်းကို အညာသားဝတ်စုံနှစ်စုံ ယူလာကြပါသည် ။ သူတို့ ယူလာသော အညာသားဝတ်စုံများ နှင့် အောင်ခိုင်ယူလာသော သူ့အစ်မဓာတ်ပုံကို ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ First Year ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူလေးများအား ခပ်တည်တည် အကြောင်ရိုက်ရန် စတင်နိုင်ပြီဖြစ်သည် ။

မနှစ်က သူတို့ အုပ်စုသည် ဗရတ်ကျလွန်းသဖြင့် ပထမနှစ်တစ်နှစ်တည်းနှင့် ကျောင်း၏ ကျော်ကြားသူများ စာရင်းဝင်သွားခဲ့၏။ သူတို့ ကို ရွယ်တူများ နှင့် စီနီယာတန်းများအားလုံး သိပြီးသားဖြစ်သောကြောင့် ဒီနေ့အစီအစဉ်ကို အကောင်အထည်ဖော်၍ မရပေ။ သူတို့ အုပ်စုကို ကျောင်းသားဟောင်းတွေမှန်းမသိသည့် ပထမနှစ်ကျောင်းသားသစ်များမှ ဖြစ်

မှာ မို့ First Year များ ရှိသော အဆောင်ဘက်သို့ သူတို့ အဖွဲ့ ချီတက်လာကြသည်။ ။

သူတို့ ထဲတွင် နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်သည် မျက်နှာအပြောင်ဆုံး၊ အလည်ဆုံး။ ဗိုက်ကြီးက အထုံဆုံး၊ အတုံးဆုံး။ ချစ်တီးက ကပ်စေးအနဲ ဆုံး၊ အရယ်ရဆုံး။ ကျော်သူရကတော့ တစ်ရက်မှာ နှစ်ဆယ့်လေးနာရီ အပြည့် ကြောင်သူဖြစ်သည်။ သူ၏ နာမည်ပြောင်မှာ ကိုကြောင်ဖြစ်သည်။ ။

ချစ်တီးနှင့် ဗိုက်ကြီးတို့ က မုံရွာတွင် အလယ်တန်းကျောင်းသားဘဝ ကတည်းက အတူပေါင်းလာသော ငယ်သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်၏။ ချစ်တီး ၏ အမည်ရင်းက သက်ခိုင်လွင်ဖြစ်ပြီး ဗိုက်ကြီး၏ အမည်ရင်းက မျိုး ကျော်ဖြစ်ပါသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်က မတည့်အတူနေတွေ ...။ ခဏ ခဏ ရန်ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့ ရန်ဖြစ်ပြီး ငယ်ကျိုးငယ်နာတွေဖော်ကာ ဆော်ကြရာမှာ သူတို့ ၏ ငယ်နာမည်တွေကို ကျန်သူငယ်ချင်းများက သိ သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ အဲဒီကတည်းက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို အားလုံးက ချစ်တီးနှင့် ဗိုက်ကြီးဟု သာ ခေါ်ခဲ့ကြသဖြင့် အခုတော့ ဆရာ၊ ဆရာမများ အပါအဝင် တစ်မေဂျာလုံးက ထိုငယ်နာမည်ကိုသာ သိကြတော့သည်။ ။

မျိုးကျော်(ခေါ်)ဗိုက်ကြီးမှာ ထူးခြားသောအကျင့်တစ်ခုရှိသည်။ ။ အမြဲ မဟုတ်သော်လည်း တစ်ချက်တစ်ချက်တွင် သူက စကားထစ်တတ်၏။ ထစ်နေသောစကားကို သူက အတင်းအားထည့်၍ ပြောလိုက်လျှင် လွန် သွားပြီး ထိုစကားကို နှစ်ခါ၊ သုံးခါခန့် ရုပ်မရဘဲ တစ်ဆက်တည်းပြောမိ လျက်သား ဖြစ်နေလေ့ရှိသည်။ ။ ထိုအချိန်များ သည် သူငယ်ချင်းများ အ တွက် အမြဲ ရယ်စရာ၊ ပျော်စရာ ကောင်းသောအချိန်တွေဖြစ်ပါသည်။ ။

နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်သည် ချစ်တီးတို့ ယူလာသော အညာသား

ဝတ်စုံနှစ်စုံကို ရေအိမ်ထဲတွင် ဝင်လဲကာ ထွက်လာကြ၏။ နောင်နောင်က ချာလီထီးကောက် အကြီးကြီးတစ်လက်ကိုလည်း ကိုင်ထားသေးသည်။ ။ အောင်ခိုင်က သူ့အစ်မချောစု၏ ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတ်ပုံအဟောင်းလေးကို ကိုင်၍ အညာသားငှက်၊ ငှက်အ တစ်ယောက်ပုံမျိုး ဖမ်းထား၏။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ထိုပုံစံအတိုင်း First Year ကျောင်းသားများ ရှိသော အဆောင်ကို ဦးတည်လာကြသည်။ ။ ကျော်သူရ၊ ချစ်တီးနှင့် ဗိုက်ကြီးတို့ သုံးယောက်ကမူ သူတို့ နောက် မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ပါအကဲခတ်လျက်ရှိ၏။

ဥပဒေပထမနှစ်သို့ ဒီနှစ်ကျောင်းသားသစ် ခြောက်ရာနီးပါးဝင်သည် မို့ စာသင်ခန်းကို သုံးခန်း ခွဲထားရသည်။ ။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူအသစ်လေးများက ကော်ရစ်ဒါမှာ ၊ လှေကားထစ်များမှာ ၊ စာသင်ခန်းများထဲမှာ ... ပြည့်ကျပ်နေ၏။

နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်တို့ သည် မအူမလည် အညာသားများ ပုံဖမ်း၍ ပထမနှစ်ကျောင်းသားများကြားသို့ တိုးဝင်သွားကြသည်။ ။ ခပ်လှောင်လှောင်ကျောင်းသားတချို့က “ဆေးလာရောင်းတာလား” ဟု မတိုးမကျယ်ပြောကာ နောက်သည်။ ။ ဒါပေမဲ့ နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်သည် လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ သူတို့ လုပ်စရာရှိတာကိုသာ ဆက်လုပ်ဆောင်နေပါသည်။ ။ သူတို့ ၏ ထူးခြားသောပုံပန်း သဏ္ဍာန်များကြောင့် လူတွေက ပိုင်းအုံကြည့်နေ၏။

သို့သော် သူတို့ အတွက် ဒါက အသေးအဖွဲ့မျှသာဖြစ်သည်။ ။ နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်တို့ နှစ်ယောက်၏ အညာသားဟန်ဆောင်ပုံက လုံးဝမှ င်သေသည်။ ။ သူတို့ ကို မေသူတို့ အုပ်စုက အဆောင်ထဲကို စဝင်လာကတည်းက တွေ့ပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ ။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒီလိုဝတ်စုံဖြင့်

ကျောင်းကိုရောက်လာသည့် အံ့ဩဖွယ်ရာနှစ်ကောင်ကို သူမတို့ အုပ်စုက အချင်းချင်း လက်တို့ ပြကာ ဟားနေခဲ့ကြသည်။ သူမတို့ အုပ်စုက လေးယောက် ဖြစ်၏။ မေသူ၊ စန္ဒာ၊ အစွယ်လေးနှင့် ဟိဟိ ...။ သူမတို့သည် နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်တို့ ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်နေလေသည်။

နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်တို့ သည် များ ပြားလှသော လူတွေကြားမှာ ကျောင်းသူကောင်မလေးတွေကိုသာ လိုက်ကြည့်နေ၏။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား တိုးတိုး၊ တိုးတိုးနှင့် တိုင်ပင်ကြသေးသည်။ ထို့နောက် လှသည် ဟု နှစ်ယောက်စလုံးက လက်ခံသဘောတူသော ကောင်မလေး နှစ်ယောက်ရှေ့ကို သွားရပ်၏။

အောင်ခိုင်သည် ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ရှေ့မှာ ရပ်ပြီး ကောင်မလေးကို သေချာကြည့်သည်။ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်လည်း လန့်သွား၏။ လူတွေကလည်း ထိုအဖြစ်အပျက်ကို အများကြီးဝိုင်းအုံကြည့်နေကြ၏။

နောင်နောင်က အောင်ခိုင်လက်ထဲမှ ဓာတ်ပုံကို ဆွဲယူကာ ဓာတ်ပုံကို ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ မျက်နှာနှင့် တိုက်ကြည့်ဟန်ပြုသည်။ သူက အောင်ခိုင်ကိုလည်း ပါးစပ်မှ လှမ်းပြောလိုက်သေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ... အောင်ခိုင်၊ သေချာကြည့်ပေးစမ်းပါဦးကွ၊ တူရဲ့ လားဆိုတာ ...”

“အေး ... ငါလည်း ကြည့်နေတာပဲ။ တူတော့ တော်တော်တူတယ်၊ သိလား ...”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်အနက် သိပ်မလှသောကောင်မလေးက ရုတ်တရက် သူတို့ ကို ထအော်ပစ်လိုက်၏။

“ဘာလာကြောင်နေတာလဲ။ လူကို ဘာမှတ်နေလဲ ... မသိလည်း မသိဘူး၊ လူပုံစံတွေကိုက ကြောင်တောင်တောင်နဲ့ ”

အောင်ခိုင်က ထိုကောင်မလေး၏ စကားသံကြောင့် ထိတ်လန့်သွားသလို နောက်သို့ခုန်ပြီး ဆုတ်လိုက်သည်။ ။ နောင်နောင်ကတော့ နှစ်ယောက်ထဲမှ ပိုလှသည့် ကောင်မလေးမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၊ သူ့လက်ထဲက ဓာတ်ပုံကို ကြည့်လိုက်လုပ်နေဆဲ။

ကောင်မလေးက သူ့ကို မီးထတောက်တော့မလို ဝင်းဝင်းလက်နေသော မျက်လုံးများ ဖြင့် ပြူးကာကြည့်နေ၏။ လူတွေ ဝိုင်းကြည့်နေကြသောကြောင့် သူမသည် ရှက်၍ ဒေါသတွေလည်း ထွက်နေလေသည်။ ။

“ရှင်တို့ ဘယ်လိုလူတွေလဲ၊ လူကိုများ ရိသဲ့သဲ့နဲ့ ဘာထင်နေလဲ။ ပါးကွဲချင်လား၊ မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်း ရောက်ချင်လား ... ကြိုက်တာရွေး”

သူတို့ ကို နောက်မှ ရန်တွေ့သည့် ကောင်မလေးက ပိုစွာသည်။ ။ ပိုလှသည်။ ။ ပိုပြီး ချက်ကျ၊ လက်ကျ ပြောဆိုတတ်သည်။ ။ နောက် ... သူမက တကယ်လုပ်မည့် ပုံလည်း ပေါက်သည်။ ။ ဒီတော့မှ နောင်နောင်က လန့်သွားကာ ကောင်မလေးတွေကို အသည်းအသန် ဖြေရှင်းတော့၏။

“မဟုတ်ပါဘူးခင်ဗျာ ... မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ က အစ်မကို ရိသဲ့သဲ့လုပ်တာမဟုတ်ရပါဘူး”

ရှူးရှူးရှဲ့ရှဲ့ဖြစ်နေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက် နည်းနည်းငြိမ်သွားသည် နှင့် အောင်ခိုင်က ...

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်တို့ က လူလိုက်ရှာတာပါ။ ဒီက အစ်မကို နှောင့်ယှက် ဖော်ကားတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဘယ်ကလူကိုရှာနေတာလဲ၊ အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်မက ဘယ်လောက်တော

င်တူနေလို့ လဲ”

ပထမအော်သော သိပ်မလှသည့် ကောင်မလေးက မေးသဖြင့် နောင် နောင်က အညာလေလေးနဲ့ ပြန်ဖြေရှာပါသည်။ ။

“တူတာတော့ တူပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း အချိန်တွေကြာသွား တော့ ဟုတ်၊ မဟုတ် သေချာမမှတ်မိတော့လို့ ပါ။ ဒီတော့ ဒီလိုလုပ်ပါ လားခင်ဗျာ ... ဟောဒီက အစ်မနာမည်လေးကို ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆိတ် ပြောပြပါလား။”

ကောင်မလေးနှစ်ယောက်စလုံးက နာမည်ပြောခိုင်းတော့ တွန့်သွား ၏။ ပိုလှ၍ ပိုစွာသည့် ကောင်မလေးက ပြောပါသည်။ ။

“ရှင်တို့ ရှာနေတဲ့ လူက သူနဲ့ တူတာလား၊ ကျွန်မနဲ့ တူတာလား။”

“တူတာတော့ နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့ ပဲ”

“ဟမ် ...”

ကြောင်သွားသော ကောင်မလေးကို နောင်နောင်က ဆက်ပြောလိုက် ၏။

“ဒါပေမဲ့ အစ်မနဲ့ က ပိုတူပါတယ်”

“ဒါဆို ကျွန်မကို ဓာတ်ပုံပြ”

နောင်နောင်က ဓာတ်ပုံကို ကောင်မလေးလက်ထဲ တည့်ပေးလိုက်၏ ။ သူမတို့ နှစ်ယောက်သည် ဓာတ်ပုံကို ခေါင်းချင်းဆိုင်ကာ ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ ပြီးတော့ အံ့ဩစွာဖြင့် သူမတို့ က ပြိုင်တူ မော့ကြ ည့်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဟင် ... ဓာတ်ပုံက ကလေးဓာတ်ပုံလေးပဲ၊ ကျွန်မတို့ ပုံမှ မဟုတ်

တာ ... တခြားစီပဲ”

နောင်နောင်က ဝင်ရှင်းပြပြန်သည်။ ။

“ဒီလိုပါ ... ဒီဓာတ်ပုံက ကျွန်တော်နဲ့ သူငယ်တန်းတုန်းက မုံရွာမှာ အတူတူကျောင်းတက်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းပုံပါ။ သူ့ နာမည်က ဌေးဌေးဝင်းတဲ့ ။ သူငယ်တန်းပထမအစမ်းလောက်မှာ သူ့အ ဖေက အစိုးရတာဝန်နဲ့ ရန်ကုန်ကို ပြောင်းသွားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အဲဒီကတည်းက ကွဲသွားခဲ့ကြတာပါ။ အခု ကျွန်တော် တို့ တက္ကသိုလ်ရောက်ပြီဆိုတော့ သူလည်း တက္ကသိုလ်ရောက်ချင် ရောက်နေနိုင်တယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် သူ့ရဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတ်ပုံလေးနဲ့ ငယ်ရုပ်ကိုဖမ်းပြီး လိုက်ရှာနေကြတာပါ”

နောင်နောင်စကားအဆုံးတွင် စောစောတုန်းက ဒေါသနှင့် တင်းမာ နေသော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်မှာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ ရယ်ကြပါ တော့သည်။ ။ ထိုအခြေအနေတွင် စပ်စုနေကြသော တခြားကျောင်းသား များကလည်း အားလုံးဝိုင်းရယ်ကုန်ကြ၏။ တကယ်တမ်းမှာ ဌေးဌေးဝ င်းဆိုတာက ယမ်းဘီလူးကန်တင်းဆိုင်ရှေ့တွင် ကွမ်းယာရောင်းသော ကုလားမလေး၏ နာမည်ဖြစ်သည်။ ။ ခပ်စွာစွာကောင်မလေးသည် နောင်နောင်လက်ထဲသို့ ကလေးဓာတ်ပုံကို ပြန်ထည့်ပေးလိုက်ပြီး...

“ရော့ ... ရှင့်သူငယ်ချင်းဓာတ်ပုံ။ တခြားအတန်းတွေ သွားရှာကြည့် လိုက်ဦးနော်။ ကျွန်မက ဌေးဌေးဝင်း မဟုတ်ဘူး ၊ ကေသွယ် ... ဟုတ်ပြီ လား။”

First Year ကျောင်းသားများက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ပြီး ဝိုင်း ရယ်နေကြသည်။ ။ အကြောင်းစုံကို မသိကြသူများက သိသူများ ထံမှာ ပြ န်မေးမြန်းကာ ဆူညံနေတော့သည်။ ။ လှောင်ပြောင်တတ်သော ကျောင်း

သားတစ်ဦးက စာသင်ခန်းဘက်ကိုလှည့်ပြီး “ဒီအတန်းထဲမှာ ငွေးငွေးဝင်းဆိုတာ ရှိသလား။ ဒီမှာ မုံရွာက ငယ်သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လိုက်ရှာနေတယ်” ဟု အော်လေ၏။

ရယ်သံတွေက တဝါးဝါးနှင့် ဆူသွားပြန်သည် ။ သို့တိုင်အောင် နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်တို့ ကမူ ဟန်မပျက်ဘဲ ပုံမှန်အတိုင်း ကောင်မလေးများကို ဓာတ်ပုံနှင့် တိုက်ကာ လိုက်ကြည့်နေခဲ့သည် ။

ထိုအဖြစ်အပျက်များကို အစအဆုံး သိမြင်ပြီးနောက် မေသူက ဖျတ်ခနဲ ဉာဏ်အလင်းပွင့်သွားသည် ။ ချက်ချင်း သူမတို့ သူငယ်ချင်းလေးယောက် ခေါင်းချင်းတိုက်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို တိုင်ပင်ကြလေ၏။ အဲဒီနောက်မှာ တော့ သူမတို့ လေးယောက် ထိုနေရာမှ ပျောက်သွားခဲ့ပါသည် ။

ဥပဒေပထမနှစ်အတန်းရှိရာသို့ နောင်နောင်တို့ အုပ်စုကို သိသော ဖိုင့်နယ်မှ ကျောင်းသားဟောင်းများ ရောက်လာသဖြင့် ကျော်သူရ၊ ချစ်တီးနှင့် ဗိုက်ကြီးတို့ က ထိုကျောင်းသားဟောင်းတွေဆီ ပြေး၍ အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြထားရသေး၏။ အကြောင်းစုံသိတော့ သူတို့က “မင်းတို့ အုပ်စုက တော်တော်မလွယ်တဲ့ ကောင်တွေပါလားကွ။ ငါတို့တောင် မင်းတို့ ထက် ဒီကျောင်းကို စောရောက်ပေလို့ ပဲ”ဟု ... အံ့ဩချီးမွမ်းလေသည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လမ်းတစ်လျှောက်တွင် လှတပတ ကောင်မလေးမှန်သမျှကို ခပ်တည်တည်နဲ့ လိုက်ကြည့်ကြ၏။ သူတို့ သတင်းက ခဏချင်းမှာ ဥပဒေပထမနှစ်အခန်းသုံးခန်းစလုံးကို ပျံ့နှံ့သွားတော့သည် ။ ထီးကောက်ကြီးတစ်ချောင်း၊ ဓာတ်ပုံတစ်ပုံနှင့် အညာသားနှစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို First Year ဘက်တွင် လူပြောများ လျက်ရှိ၏။ ဓာတ်ပုံ

နှင့် တိုက်ကြည့်ခံရသော ကောင်မလေးတွေကလည်း နောင်နောင်နဲ့ အောင်ခိုင်တို့ ကို ရယ်ရယ်မောမောပင် ငွေးငွေးဝင်း မဟုတ်ကြောင်း ငြင်းလွှတ်လိုက်ကြပါ၏။ နည်းနည်းပို၍ ရဲတင်းသော ကောင်မလေးများက နောင်နောင်တို့ ကြည့်မိရုံနှင့် “ကျွန်မနာမည် ... ပါ။ မုံရွာက ငွေးငွေးဝင်း မဟုတ်ဘူး” ဆိုပြီး မျက်နှာလိုက်ပြောင်လေသည်။ ။

အောင်ခိုင်သည် ပြုံးပြုံး ... ပြုံးပြုံးနှင့် လူတွေပြောသမျှကို ခံယူနေ၏။ ကိုယ်ချင်းစာတတ်သော တချို့ကောင်မလေးတွေက သူတို့ နှစ်ယောက်ကို တကယ်လူရှာနေတာမှတ်ပြီး သနားနေကြသည်။ သူတို့ အချင်းချင်းလည်း ...

“မနောက်ကြပါနဲ့ ဟယ် ... သနားပါတယ်။ နင်တို့ နော် ဝဋ်လည်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောကာ တားမြစ်ကြပါသည်။ ။

နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်တို့ နှစ်ယောက်သည် ဥပဒေပထမနှစ် အခန်းများ ရှေ့၌ နာရီဝက်ခန့် မွေနှောက်ကြပြီးနောက် ဝိဇ္ဇာကန်တင်းဘက်ကို ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် ဥပဒေဆောင်မှ ထွက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အရှိန်မသေသေးဘဲ လမ်းတစ်လျှောက် ရှိ တွေ့သမျှ လှလှပပ ကောင်မလေးများကို နောက်ပြောင်လာခဲ့သည်။ အကြောင်းမသိသေးသော ကောင်မလေးများက နှုတ်ခမ်းစုသွားကြ၏။ လူရှင်းသော စာသင်ခန်းများ အကွေ့ကိုရောက်တော့ ကောင်မလေးလေးယောက် ထိုင်နေ၍ နေကြာစေ့ စားနေတာတွေ့ရ၏။

နောင်နောင်ကို အောင်ခိုင်က ‘ဘယ်လိုလဲ’ ဆိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် မေးဆတ်ပြလိုက်ပါသည်။ ။ နောင်နောင်က ခေါင်းပြန်ညိတ်ပြတော့ အောင်ခိုင်က ထိုကောင်မလေးအုပ်စုဆီ တစ်ချက်ကြည့်မိသည်။ သူမတို့ အုပ်စုမှာ နေကြာစေ့စားရင်း စကားထိုင်ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့ နောက် မနီးမဝေးအကွာလောက်မှာ ကျော်သူရ၊ ချစ်တီးနှင့် ဗို
က်ကြီးတို့ က လိုက်ပါလာကြသည်။ ။

မေသူတို့ အုပ်စုသည် သူမတို့ ရှေ့တွင် လာရပ်နေသည့် အညာသားရုပ်
နှင့် လူနှစ်ယောက်ကြောင့် အံ့ဩသွားဟန်ဆောင်လိုက်၏။ နောင်နောင်
တို့ နှစ်ယောက်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဓာတ်ပုံနှင့် သူမတို့ ကို တိုက်ကြ
ည့်နေသည်။ ။ နောင်နောင်နှင့် မေသူတို့ သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက်
အရူးလုပ်မည်ဆိုသော အကြံကိုယ်စီနှင့် အကြည့်ချင်းဆုံမိကြသည်။ ။
ခဏဆို တကယ့်ကို ခဏလေးမျှသာဖြစ်ပါ၏။ သို့သော် ထိုခဏဆိုသော
အချိန်သည် လူနှစ်ယောက်၏ ရင်ခုန်သံတွေ စတင်ပေါက်ဖွားစေဖို့ လုံ
လောက်နေလေသည်။ ။

မေသူတို့ အဖွဲ့က သူမတို့ ရှေ့မှာ လာရပ်ကြည့်နေသော နောင်နောင်
နှင့် အောင်ခိုင်တို့ ကို တိုင်ပင်ထားကြသည့် အတိုင်း စ၍ အကွက်ရွေ့လို
က်ပါ၏။ စန္ဒာက မေသူပခုံးကိုလှမ်းပုတ်ပြီး ...

“ဟဲ့ ... ငွေးငွေးဝင်း။ လုပ်ဦး၊ ငါတို့ ကို အူကြောင်ကြောင်နဲ့ လာကြ
ည့်နေတယ်တော့”

ထိုစကားကြောင့် ပထမတော့ နောင်နောင်တို့ ကိုယ်တိုင်
ပြန်ပြီးကြောင်သွားသေးသည်။ ။ နောက် ... သူတို့ နှစ်ယောက်က မျက်
လုံးချင်းကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်တချို့ကို အချက်ပြလိုက်ကြ၏။

အင်မတန်လူရည်လည်သော သူတို့ နှစ်ယောက်သည် အခြေအနေ
ကို ချက်ချင်းတွက်ချက်ပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုလည်း သဘောပေါက်
နားလည်ပြီးသားဖြစ်နေလေသည်။ ။ နောင်နောင်က မဲ့ပြီးလေးကို ခနော်
ခနဲ့ ဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်၏။

သူတို့ ကို ပြန်အရူးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားနေသော ငွေးငွေးဝင်းဆိုသည့်

ကောင်မလေးအား နောင်နောင်က မသိချင်ယောင် ဆောင်ပေးထားလိုက်ပါသည်။ အောင်ခိုင်က ဓာတ်ပုံနှင့် မေသူ့မျက်နှာကို တိုက်ကြည့်ရင်း ပြော၏။

“တော်တော်တူတယ်ကွ ... နော် နောင်နောင်”

“အေး ... ငါလည်း အဲဒါပဲကြည့်နေတာ။ မျက်နှာကျကတော့ တစ်ထေရာတည်းပဲ”

အောင်ခိုင်က သူ့အစ်မချောစု၏ ရုပ်သွင်ကို မြင်ယောင်ကြည့်မိလိုက်ပြီး ရှုံ့မဲ့သွားပါသည်။ ။ တခြားစီပဲ၊ တစ်ရပ်စီပဲ ... ဘာမှ ကိုမဆိုင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အခုတော့ ယာယီအားဖြင့် တစ်ထေရာတည်းပဲလို့ သဘောထားမှ ဖြစ်တော့မည်။

စန္ဒာဆီမှ မာရေကျောရေနိုင်သော မေးခွန်းတစ်ခုက သူ့နားထဲသို့ ကန့်လန့်ကြီး ရောက်လာ၏။

“ဟိတ် ... ဒီမှာ ငါတို့ ရှေ့မှာ လာရပ်ပြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

နောင်နောင်က လေသံကို ပျော့ပျောင်းစွာသုံးနှုန်း၍ အစွမ်းကုန် ယဉ်ကျေးနေသည်။ ။

“ဟိုလေ ... ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော်တို့ ငယ်ငယ်က ကွဲသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းနဲ့ ဟောဒီအစ်မနဲ့ တူလို့ ပါ။ အဲဒါ ... ပိုပြီး သေချာသွားအောင် ဓာတ်ပုံလေးနဲ့ ကျွန်တော် တိုက်ကြည့်နေတာပါ”

စန္ဒာက ပြုံးစိစိနှင့် အပေါ်စားအိုက်တင်တစ်ခုကို ဖန်တီးနေပြန်သည်။ ။

“ဟဲ့ ... ငွေးငွေးဝင်း၊ နင်နဲ့ တူတယ်ဆိုပါလား။ ဓာတ်ပုံလေးကို ယူကြည့်လိုက်စမ်းပါဦး”

ဓာတ်ပုံကို နောင်နောင်ဆီက လှမ်းယူလိုက်ချိန်လေးမှာ သူမ ရင်
တွေအခုန်မြန်သွား၏။ ထိုအကြောင်းကို သူမဘာသာသူမ တွေးကာ မေ
သူက ရှက်နေတော့သည်။ အရင်က မေသူသည် ဒီလို ပုံဆိုး၊ ပန်းဆိုး အ
ညာသား ဒီဇိုင်းမျိုးကြီးကို သူမဘဝမှာ ရင်ခုန်ဖို့ မပြောနှင့် အိမ်မက်ထဲ
ထည့်မက်ဖို့ တောင် စိတ်မကူးဖူးသူ။ သူမက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ အံ့
ဩနေမိလျက် လက်ထဲက ကလေးဓာတ်ပုံလေးကို သေချာကြည့်ချင်
ယောင်ဆောင်နေရသည်။ ။

“ဟင် ... ဒါ ... ဒါ”

အစွယ်လေးက ကြိုတင်ဇာတ်တိုက်ထားသည့် အတိုင်း ဝင်မေးလိုက်
ပါ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ လဲဟင် ... ငွှေးငွှေးဝင်း ... ဘာဖြစ်လို့ လဲ”

“ဒါ ငါ့ဓာတ်ပုံဟ ... ငါ ငယ်ငယ်တုန်းကပုံ”

“ဟာ ... ဒါဆို နင်က ငွှေးငွှေးဝင်းပေါ့နော်”

“အေး ... ဒါဖြင့် နင်က ကိုနောင်ပေါ့”

“အင်းပေါ့ဟ ... ငါတို့ နှစ်ယောက် အခုလိုပြန်ဆုံကြတာ ဝမ်းသာလို
က်တာဟာ”

မေသူသည် စောစောတုန်းက အောင်ခိုင်ခေါ်လိုက်သည့် နာမည်ကို
ကြားလိုက်သောကြောင့် ကိုနောင်လို့ ရမ်းတုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ တက
ယ်လို့ အဲဒီနာမည်ကို သူမ အချိန်မီ မသိရရင်လည်း မေသူက
'နာမည်ကကြာတော့ မမှတ်မိတော့လို့ ။ လူကိုတော့ သေချာမှတ်မိတယ်
' ဆိုပြီး ပြောဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားဖြစ်ပါသည်။ အညာသား ငအူတစ်
ယောက်ကို လှိမ့်ရတာ လွယ်လွယ်လေးဟု သူမ ထင်နေပုံရ၏။ သူတို့ သ

ည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အရူးလုပ်ရန် လုံးဝမဟုတ်ခဲ့သည့် ကိစ္စ တစ်ခုကို ဟုတ်သယောင်ယောင်နှင့် ဟန်ဆောင်နေခဲ့ကြ၏။ နောင်နောင်က

“လာ ... သူငယ်ချင်း ငွေးငွေဝင်း၊ ငါတို့ ပြန်ဆိုတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ကန်တင်းသွားကြမယ်။ ငါ ဒကာခံပါမယ်”

“အေး ... ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း ဗိုက်ဆာနေတာ”

ထိုသို့ဖြင့် သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် သူမတို့ လေးယောက် စုစုပေါင်းခြောက်ယောက်သည် ဝိဇ္ဇာကန်တင်းဆီသို့ ရောက်ရှိလာကြသည် ။ ယမ်းဘီလူးဆိုင်မှ စားသောက်ဖွယ်ရာများကို အလကားရသည့် အလား သူမတို့ က မှာ ယူနေပြန်သည် ။ ကျော်သူရတို့ သုံးယောက်က ဘေးဝိုင်းမှာ မသိသလိုနှင့် ဝင်ထိုင်၏။

“ဟဲ့ ... ငွေးငွေဝင်း၊ အဲဒီလောက်အများကြီးမှာ နေတာ နင်တို့ ကုန်လို့ လား။ နင် အရင်က အဲဒီလောက်မစားပါဘူး”

“ဪ ... ကိုနောင်ရယ်၊ အဲဒီတုန်းက ငါက သူငယ်တန်းပဲရှိသေးတဲ့ ဥစ္စာ ...”

“အဟီး ... ဟုတ်သားပဲ၊ ကဲပါ ... စား သူငယ်ချင်း၊ စားသာစား ... ဘာမှ အားမနာနဲ့ ”

ထိုစဉ် စားစရာများကို လာချပေးသော စားပွဲထိုးလေး ရဲသွေးက

“ဟာ ... ကိုနောင်၊ ဒီနေ့ ဒီဇိုင်းကတစ်မျိုးပါလား”

“ဪ ... ဒီလိုပါပဲ”

နောင်နောင်က အလိုက်သင့် ပြန်ပြောလိုက်ရ၏။ တော်ပါသေးသည်

။ လျှာရှည်တတ်သော ရဲသွေးက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ သူတို့ ဝိုင်းက ထွက်သွားပေလို့ ။ ဒါတောင် မေသူ(ခေါ်) ငွေးငွေးဝင်းက အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသေးသည် ။ နောင်နောင်က သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်စိုးမြင့်ကြော် ပွဲကိုမြင်တော့ ရုတ်တရက် အကြံရသွား၏။

သူတို့ ဝိုင်း၏ အနေအထားကလည်း စားပွဲတစ်ဝိုင်းထဲကို လူခြောက်ယောက်တောင် ထိုင်နေကြတာဆိုတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်က အတော်နီးနီးကပ်ကပ်ရှိသည် ။ နောင်နောင်က စိုးမြင့်ကြော်ပွဲကြီးကို ယူပြီး တစ်ဇွန်းခပ်စားလိုက်၏။ ပြီးတော့ မေသူ့ကို ငွေးငွေးဝင်းဆိုပြီး ခေါ်လိုက်ပါသည် ။

“ငွေးငွေးဝင်း”

“ဘာလဲ”

သူတို့ က ဝိုင်းထဲမှာ ကပ်လျက် ထိုင်နေကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ဒီမှာ ပါးစပ်ဟ”

နောင်နောင်က သူ့စားလက်စ စိုးမြင့်ကြော်ကို မေသူပါးစပ်ဆီ ခွံကျွေးဖို့ ဟန်ပြင်နေ၏။ ကျန်တဲ့ လူတွေက အံ့ဩနေကြပြီး ဘာတွေဆက်ဖြစ်လာမလဲဟု စောင့်ကြည့်နေလေသည် ။ မေသူက ငြင်းလိုက်၏။

“ရပါတယ်၊ နင့်ဘာသာစားစမ်းပါဟာ ... ငါ ဒီမှာ တောင် မကုန်သေးဘူး”

“ဪ ... ငွေးငွေးဝင်း၊ ငွေးငွေးဝင်း၊ နင်က အခုတော့ ဒီလိုတွေဖြစ်ပြီပေါ့လေ”

မေသူသည် သူမကို ငွေးငွေးဝင်းလို့ နောင်နောင်က တစ်ခါခေါ်လိုက်တိုင်း တစ်ခါတွန့်ခနဲ ဖြစ်သွားမိသည် ။ ဟွန်း ... နာမည်ကြီးကလည်း

ဌေးဌေးဝင်းတဲ့ ...။ စိတ်ညစ်စရာကြီး။ အခုမှ တော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ၊ ကိုယ်စခဲ့တဲ့ ဇာတ်ပဲ။

“ဟဲ့ ... ဌေးဌေးဝင်း၊ နင် ဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ။ နင်ကနော် ... အရင်လိုကို မဟုတ်ဘူး ။ မတွေ့ရတဲ့ ဆယ်နှစ်လောက်အတွင်းမှာ တော်တော်ကြီးကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ဒီကြားထဲမှာ နင် မုံရွာကို တစ်ခါမှ ပြန်မရောက်ဘူးလား။”

“ဪ ... ဟုတ်တယ်၊ ငါ မုံရွာကိုမရောက်ဖြစ်ဘူး။”

“အေးပေါ့လေ ... တစ်ခါတစ်ခါ သွားရတာကဝေးတာကိုး...။ ပြီးတော့ စရိတ်ကလည်း အင်မတန်ထောင်းတာဟ။ ဟဲ့ ... ဒါနဲ့ နင့်အမေရော အကြွေးတွေကျေသွားပြီလား။”

“အမ် ...”

“နင်မသိဘူးလား။”

မေသူက ယောင်ပြီး ခေါင်းကိုခါပြသည် ။

“အဲဒါခက်တာပေါ့၊ လူကြီးတွေက အိမ်ရဲ့ စီးပွားရေးအခြေအမှန်ကို ကလေးတွေကိုတော့ သိခွင့်ပေးသင့်တယ်။ အခုကြည့်စမ်း ... ဌေးဌေးဝင်း နင် ဘာမှ မသိဘူး။ ခက်တယ်... ခက်တယ်။ လူကြီးတွေမိုက်တော့ ကလေးတွေမိုက်တာထက် ဆိုးတယ်။ ထားပါတော့ ... ကဲ ဒီမှာ ဌေးဌေးဝင်း ... ဟောဒါလေးကိုစားလိုက်ဦး။”

နောင်နောင်သည် မေသူ့ကို စိုးမြင့်ကြော် ခွံကျွေးဖို့ ကြိုးစားပြန်သည် ။

“ကိုယ့်ဘာသာစားပါ ကိုနောင်ရယ် ... လိမ္မာပါတယ်”

မေသူသည် အညာလေသံကြီးဖြင့် အာကျယ်အာကျယ် လျှောက်ပြော နေသော နောင်နောင်ကြောင့် ရှက်လှပြီ။ ဒီအခြေအနေရောက်မှ ပြဿနာကို ရှင်းပြဖို့ ကလည်း မဖြစ်နိုင်တော့။ ကန်တင်းမှာ တခြားဝိုင်းတွေ က သူတို့ ကို မသိမသာ အကဲခတ်နေကြ၏။

“ဌေးဌေးဝင်း၊ နင် အရင်တုန်းကဆို ငါခွဲကျွေးတာ စားနေကျပါ။ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”

“ဟုတ်လို့ လား”

“ဪ ... တွေ့လား၊ နင်က အခုတော့ မေ့ပစ်လိုက်ပြီပေါ့လေ”

“မမေ့ပါဘူးဟ ... နင့်ကို ငါကစတာပါ”

“အဲဒါဆို ငါကျွေးတာကို နင်စားရမယ်”

နောင်နောင်က စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြောနေသဖြင့် ဒီတစ်ခါတော့ မေသူ ငြင်းရခက်သွားသည် ။ တစ်ချိန်လုံးငြိမ်နေသော ဟိဟိက ပြန်ချင်လှပြီမို့ မေသူကိုဝင်ကာ တိုက်တွန်းနေပြန်သည် ။

“နင်ကလည်း တစ်ဇွန်းလောက်ဖြစ်ဖြစ် စားလိုက်ပါဟာ”

မေသူကလည်း တစ်ဇွန်းလောက်စားရုံနဲ့ တော့ ဘာမှ မဖြစ်သွားပါဘူးဟု တွေးကာ သဘောတူလိုက်၏။ သူမက ပါးစပ်ကို ဟပေးလိုက်တော့ နောင်နောင်က စိုးမြင့်ကြော်တစ်ဇွန်းကို ခွဲကျွေးလိုက်ပါသည် ။

ထိုအချိန်၌ အလွန်စပ်စုပြီး လျှာရှည်သော စားပွဲထိုးလေး ရဲသွေးက အနားရောက်လာကာ...

“ဟာ... ကိုနောင်တို့ က အပြတ်ကြီးပွားနေပါလားဗျ။ နည်းလမ်းလေးများ ရှိရင် ကျွန်တော့်ကိုလည်း လုပ်စမ်းပါဦး။ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

...ဟဲဟဲ ...ဟဲဟဲ”

ထိုစကားကြောင့် ဘေးဝိုင်းမှာ ထိုင်နေကြသော ကျော်သူရတို့ သုံးယောက်က ကျိတ်ရယ်ကြလေသည်။ မေသူကလည်း မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရဲသွားကာ တော်တော်ရှက်သွားရှာလေ၏။

အောင်ခိုင်က ရဲသွေးကိုဟောက်ရင်း အခြေအနေကို ဝင်ထိန်း၏။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းနဲ့ မဆိုင်ဘဲ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် သွားလုပ်”

ရဲသွေးက ခပ်ကုပ်ကုပ်ဖြင့် ပြန်လှည့်သွား၏။ မေသူက သူမတို့ ပြန်ပြီး လှည့်စားခံရပြီလားဟု မသင်္ကာဖြစ်နေမိသည်။ ဆိုင်ရှင် ကိုလှသန်းက ရဲသွေး၏ လျှာရှည်မှုအား သိသွားကာ ရဲသွေးကို အားလုံးကြားလောက်အောင် ဆူနေပြီးမှ သူတို့ ဝိုင်းကို လာတောင်းပန်သည်။ ပြီးတော့ ...စကားစပ်သလို၊ ဘာလိုလိုနှင့် နောင်နောင်ဆီမှ မနှစ်တုန်းက လက်ကျန်အကြွေးကိုတောင်းသည်။

“လုပ်ပါ ကိုနောင်ရယ် ... ငါတို့ လည်း အရင်းအနှီးက သိပ်ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ မနှစ်တုန်းက အကြွေး ၆၅၀၀ ကို အခုပေးထားလိုက်၊ နောက်ပိုက်ဆံမရှိတော့ ပြန်အကြွေးယူပေါ့... မကောင်းဘူးလား”

“မနက်ဖြန်ကျရင် ပေးပါ့မယ်ဗျာ ... ဟုတ်ပြီလား”

နောင်နောင်က မေသူတို့ ရိပ်မိသွားမှာ စိုးသဖြင့် စကားကို အမြန်ဖြတ်၏။ သို့သော် အားလုံး နောက်ကျသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ မေသူက ကိုလှသန်းကို ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဦးလေးတောင်းတာ မနှစ်တုန်းက အကြွေးဆိုတော့ သူတို့ က အခုမှ First Year တွေ မဟုတ်ဘူး လား”

“ဘယ်က First Year ဟုတ်ရမှာ လဲ။ ဒီအုပ်စုက အခုနှစ်ဆို Second Year ပါ သမီးရဲ့ ။ ကျောင်းမှာ ဒီလောက်နာမည်ကြီးတာ ... သမီးတို့ က အတူတူထိုင်နေပြီး မသိဘူးလား”

သွားပါပြီ။ အားလုံးပေါ်ကုန်ပြီ။ နောင်နောင်က ကိုလှသန်း၏ အဖြေကြောင့် ကိုယ့်နဖူးကိုယ် လက်ဖဝါးနှင့် ရိုက်ချလိုက်မိသည် ။ မေ သူ့ဆီမှ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေသော အကြည့်တစ်ချက်က ဝင့်ခနဲရောက် လာ၏။ အောင်ခိုင်ခမျာ သွားဖြလေးနှင့် ရယ်ပြနေရသည် ။ ကိုလှသန်း က အကြွေးတောင်းမရတော့ ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုနဲ့ ပြန်ထွက်သွား၏။

“လူလိမ်တွေ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာများ ကျွန်တော်တို့ က လိမ်မိလို့ လဲ”

“နင်ပဲ ငါနဲ့ သူငယ်တန်းတုန်းက သူငယ်ချင်းဆို ... အခု ဘာဖြစ်လို့ နင်က Second Year ရောက်နေရတာလဲ”

“ဒါကတော့ နင်က ဆယ်တန်းကျနေတာဖြစ်မှာ ပေါ့”

နောင်နောင်စကားကြောင့် မေသူ့ခမျာ စွေ့စွေ့ခနဲနေလေသည် ။

“အောင်မာ ... လူလိမ်ကများ လူပါးဝလို့ ၊ ငါတို့ က ဘယ်တော့မှ စာ မေးပွဲမကျဘူးဟဲ့ ... နားလည်လား၊ လူလိမ်ကောင်ရဲ့ ”

ရုတ်တရက် နောင်နောင်လည်း စိတ်ဆိုးသွားကာ မေသူ့ကို တုံ့ပြန် လိုက်သည် ။

“ငါ့ကိုများ လူလိမ်၊ လူလိမ်နဲ့ ... နင်တို့ ကျတော့ရော မလိမ်ဘူးလား၊ သူ့ကိုယ်သူများ မုံရွာက ဌေးဌေးဝင်းတဲ့ ”

မေသူက သူငယ်ချင်းတွေအားကိုးနှင့် ပြောင်ကြီး ဆက်လှိုမ့်လိုက်သ

ည် ။

“ဟင်... ငါ့နာမည်က ငွေးငွေးဝင်းပဲဥစ္စာ... မယုံရင် ဒီမှာ သူတို့ ကို မေးကြည့်ပါလား”

မေသူ့စကားအဆုံးတွင် နောင်နောင်နှင့် အောင်ခိုင်တို့ က အားရပါးရ အော်ရယ်သည် ။ ထိုအခါ ဘေးနားဝိုင်းက ကျော်သူရ၊ ဗိုက်ကြီးနှင့် ချစ်တီးတို့ ကပါ ဝင်ရယ်ကုန်ကြ၏။ အရယ်ရပ်သွားတော့ နောင်နောင်က အောင်နိုင်သူတစ်ဦးလိုပြုံးရင်း...

“ဟုတ်ပြီလေ... နင့်နာမည် ငွေးငွေးဝင်းဆိုရင် ကျောင်းသားကဒ်ပြ”

အမှတ်တမဲ့ဆိုတော့ မေသူလည်း အငိုက်မိသွားကာ ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ယောင်နန ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

“ဟို... ဟိုလေ... အဲဒါက... ဟို...”

နောင်နောင်က နိုင်ကွက်ကိုနင်းပြီး ထပ်၍ ဖိပြောလိုက်ပြန်သည် ။

“ဟိုတွေ ဒီတွေ လုပ်မနေနဲ့ ၊ အဲဒီငွေးငွေးဝင်းဆိုတာက... ဟိုမှာ တွေ့လား၊ ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကုလားမလေးရဲ့ နာမည်... မယုံရင် မေးကြည့်၊ အားလုံးသိတယ်”

သူမတို့ လေးယောက်စလုံးသည် ကွမ်းယာဆိုင်မှာ ထိုင်နေသော ငွေးငွေးဝင်းဆိုသည့် ကုလားမလေးအား လှည့်ကြည့်လိုက်ကြ၏။

ထိုစဉ် ချစ်တီးက အချိန်ကိုက် ထအော်သည် ။

“ဟေ့... ငွေးငွေးဝင်း၊ ဗမာဆေးနဲ့ နွယ်ချိုထည့်... ကွမ်းယာငါးဆယ်ဖိုးလောက်”

ငွေးငွေးဝင်းက ချစ်တီးကို ပြန်အော်ပြောပါ၏။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အားကို...”

လူတွေဆီမှ ဝါးခနဲရယ်သံတွေက ယမ်းဘီလူးကန်တင်းဆိုင်မှာ ဆူညံသွားပါသည်။ ။ မေသူသည် ရှက်လွန်းသဖြင့် မျက်ရည်များ ပင် ဝဲကျလာ၏။ သူမက မျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှင့် အုပ်ကာ ခေါင်းကိုငုံ့ချလိုက်သည်။ ။ စန္ဒာက ချော့ရ၏။

“မေသူရယ်... မငိုနဲ့ ... မငိုနဲ့ လေ၊ လိမ်ပြောတာချင်း အတူတူပဲဥစ္စာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရမှာလဲ”

မေသူဆီက ရှိုက်သံက ပို၍ ကျယ်လောင်စွာထွက်လာ၏။ နောက်မေသူက ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ မော့လိုက်ကာ နောင်နောင်အား စူးခနဲ တစ်ချက်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးတော့ ဝိုင်းထဲမှ ထ၍ ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။ ။ မေသူ ထွက်ပြေးသွားတော့ စန္ဒာတို့ ၊ အစွယ်လေးတို့ ဟိဟိတို့ကပါ အမြန်ထလိုက်သွားကြ၏။

အောင်ခိုင်က ကျော်သူရတို့ နှင့် အားရအောင်ရယ်နေကာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။ နောင်နောင်သည် သူတို့လိုမရယ်ဖြစ်... ။ သူ့စိတ်ထဲမှာ ခါတိုင်းလို ရယ်၍ မရ။ နောင်နောင်သည် ထွက်ပြေးသွားသော မေသူကိုသာ မြင်ယောင်နေမိလျက်ရှိသည်။ ။ လေးနက်သော တစ်စုံတစ်ရာကလည်း သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးမိုးထားပါ၏။

သူက သူများ တကာကို အမြဲနောက်ပြောင်နေကျဖြစ်သော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ သူ နောင်တရချင်သလို ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။ ။ ဘဝ၏ ရုတ်တရက် အချိုးအကွေ့များကို လက်ခံရဲသူဆိုတာ နောင်တရ၍ မဖြစ်သင့်မှန်း နောင်နောင် သဘောပေါက်ထားပါသည်။ ။

အခန်း (၂)

အင်းလျား နံနက်ခင်းသည် မြူငွေ့များ လွင့်ပြယ်ခါစဖြစ်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး မှုန်ဝါးဝါးအလင်းဖြင့် ခြယ်မှုန်းထားသလို ရှိနေ၏။ နောင်နောင်က ပစ်တိုင်းထောင်ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာရင်း တစ်ယောက်တည်း ကန်ပေါင်ပေါ်သို့တက်လာသည် ။ သူက ဒီနေ့ကျောင်းကို အစောကြီးရောက်နေခဲ့သည် ။ ညကလည်း သူ ကောင်းကောင်း အိပ်မပျော်။ ဒီနေ့မနက်ကို အမြန်ရောက်ဖို့ သူက လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ရက်ကတည်းက စိတ်စောနေခဲ့တာ ဖြစ်၏။ အကြောင်းကား ရှိပါသည် ။

ပြီးခဲ့သောအပတ် သောကြာနေ့က သူတို့ ခပ်တည်တည် နောက်ပြောင်ခဲ့မှုကြောင့် ရှက်ကာ ငိုသွားရှာသည့် မေသူဆိုသော ကောင်မလေးအား နောင်နောင် တွေ့ချင်နေမိသည် ။ ထိုဝေဒနာသည် စနေ၊ တနင်္ဂနွေ ကျောင်းပိတ်ရက် နှစ်ရက်စလုံး သူ့ကို ဖိစီးထားခဲ့၏။ အခုလည်း နောင်နောင်က အဆောင်မှ ကျောင်းကို အစောကြီးထွက်လာခဲ့ပါသည် ။ ကျောင်းရောက်တော့ ဘယ်သူမှ မရောက်ကြသေးသဖြင့် သူက ကန်ပေါင်ပေါ် တက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်လေသည် ။

မိုးဥတုဖြစ်သော်လည်း ကောင်းကင်သည် မိုးသားများကင်းစင်လျက် နေရောင်ခြည်က တဖြည်းဖြည်းချင်း ထိုးခွဲရောက်ရှိလာ၏။ နောင်နောင်သည် ပစ်တိုင်းထောင်ဆေးပေါ့လိပ်ကို နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖွာရှိုက်လိုက်ပြီး အစီခံအား ရေစပ်သို့ လွင့်ပစ်လိုက်သည် ။ အတွေးများ

က ရှုပ်ယှက်ခတ်နေပြီး ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကိုလည်း သူဝေခွဲမရဖြစ်နေ၏။

နာမည်လေးက မေသူတဲ့ ၊ သူ ငါ့ကြောင့် ငိုသွားရတယ်။ သနားလိုက်တာ။ ဒီနေ့ ကျောင်းမှာ တွေ့ရင် ငါ့သူ့ကို တောင်းပန်လိုက်ရင် ကောင်းမလား။ ဒါဆို ငါ့ကို ဟိုကောင်တွေက ဘယ်လိုဝေဖန်ကြမှာ လဲ။ ဝိုင်းဟားကြမယ်ထင်တယ်။

နောင်နောင်က ခေါင်းကို ဖွဖွလေးရမ်းလိုက်၏။ ခါတိုင်းလည်း သူတို့ အုပ်စုက ဒါမျိုးတွေ နောက်ပြောင်နေကျပဲ။ ဒါထက်ဆိုးသော အခြေအနေတွေကိုပင် သူတို့ က တောင်းပန်ခဲ့တာမဟုတ်ပေ။

ပြီးတော့ အခုကိစ္စက သူတို့ ရဲ့ အပြစ်ချည်းသက်သက်မဟုတ်။ သူမတို့ က ဌေးဌေးဝင်းဆိုပြီး သူတို့ ကို လှည့်ဖျားအရူးလုပ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့ရာမှ သူတို့ က တစ်ကွက်သာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

ဒါပေမဲ့ နောင်နောင်က သူမတို့ အဖွဲ့ကို တောင်းပန်စကားဆိုချင်သည် ။ မျက်ရည်များကြားမှ သူ့ကို စူးခနဲကြည့်သွားသည့် မေသူ့မျက်ဝန်းတွေက နောင်နောင်အား စိုးမိုးထားတာ အခုဆို နှစ်ရက်ကျော်ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါလား။ ဒီအကြောင်းကို သူငယ်ချင်းတွေထံ ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်လျှင်လည်း သူတို့ က သူ့အကြံကို ဝိုင်းကန့်ကွက်ကြမည်မှာ သေချာလှသည် ။ အခန့်မသင့်ပါက သူ့ကို သစ္စာဖောက်စာရင်းသွင်းကာ အားလုံး၏ ဝိုင်းဝန်းနှိပ်ကွပ်ခြင်းကို ခံရနိုင်သေးသည် ။ နောင်နောင်က သက်ပြင်းသာ ချမိ၏။

ဟူး... မလွယ်ပါလား။

နေနည်းနည်းပူလာသဖြင့် နောင်နောင်က နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပါသည် ။ နာရီလက်တံက ကိုးနာရီထိုးရန် ဆယ်မိနစ်ရှိပြီဟု

အဖြေပေးနေ၏။ ဒီအချိန်ဆို အတန်းထဲမှာ လူတွေစုံနေရော့မည်။ သူက ကျောင်းထဲပြန်ဝင်ရန် ကန်ပေါင်ပေါ်မှ ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည် ။

ရုတ်တရက် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ အရှိန်နှင့် မောင်းလာသော ခဲရောင် ဆလွန်းကားလေးတစ်စီးကြောင့် သူက လမ်းမကူးသေးဘဲ ရပ်နေလိုက် ၏။ ကားက သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့အရောက်တွင် ကားကိုမောင်းလာသူ အား သူ အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိသည် ။ နောင်နောင် အံ့ဩသွား၏။ တစ်ပြိုင်တည်းမှာ သူက ပျော်ရွှင်နေပြန်သည် ။ နောင်နောင် မြင်လိုက်ရ သူမှာ နှစ်ရက်လုံးလုံး သူ့စိတ်ကို ကြီးစိုးထားသော မေသူဆိုသည့် ကောင်မလေးဖြစ်နေ၏။

သူမက နောင်နောင်ကိုမြင်သွားသော်လည်း ဟိုတစ်နေ့ကလို အညာ သားဝတ်စုံကြီးနှင့် မဟုတ်တော့သဖြင့် သေချာမမှတ်မိပေ။ နောင်နောင် သည် သူမအား ဒီနေ့အဖို့ အခုလောက် အစောကြီးတွေ့ရရန် မျှော်လင့်မ ထားသောကြောင့် ကျေနပ်သွားသည် ။ သူ့ကို မမှတ်မိသော သူမ၏ ခဲ ရောင်ဆလွန်းကားလေးသည် လမ်းတစ်ခုသို့ ချိုးကွေ့လျက် ပျောက်ကွ ယ်သွားပါသည် ။

ဒီနေ့မနက်အတွက် နောင်နောင် ပထမဆုံးလုပ်သည့် အလုပ်မှာ ယ မ်းဘီလူးဆိုင်ရှင် ကိုလှသန်းအား First Year တုန်းက ပေးရန်ကျန်သော အကြွေး ၆၅၀၀ ကို သွားဆပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ကိုလှသန်းက သူ့ကို အံ့ဩသလို ကြည့်နေပြန်သည် ။ နောင်နောင်က သူ့မှာ အရေးပေါ် သုံးဖို့ လက်ကျန်ပိုက်ဆံမရှိတော့ပေမယ့် ပျော်နေလေ၏။

*

မေသူသည် လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ကျော်တုန်းက အဖြစ်အပျက်အား တမင်မေ့ပျောက်ထားလိုက်ပြီး ကျောင်းကိုထွက်လာခဲ့၏။ ဟုတ်သည် ။

အဲဒီနေ့က ပို၍ တိတိကျကျပြောရလျှင် ပြီးခဲ့သည့် အပတ်သောကြာနေ့က မေသူတို့ အရှက်တကွဲဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် မေသူအရှက်ရခဲ့သည်။ သူမတို့ အုပ်စုက ဆယ်တန်းမှာ ကတည်းက တစ်ကျောင်းတည်း မို့ သိကျွမ်းပြီးသား။ ဒါပေမဲ့ မေသူ တို့ အဖွဲ့သည် တက္ကသိုလ်ရောက်မှ ပို၍ တွဲဖြစ်ကာ ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသည်။

သူမက ကားကို Parking ထိုးလိုက်ပြီး ဥပဒေဆောင်ဘက်ကို ဦးတည်လိုက်၏။ သောကြာနေ့တုန်းက သူမတို့ လေးယောက် အညာသားနှစ်ကောင်ကို အရူးလုပ်ဖို့ အကြံနှင့် နေကြာစေ့ထိုင်စားရင်း စောင့်ခဲ့သည့် နေရာကို ရောက်လာ၏။ သူမသည် ထိုနေ့က အကြောင်းအရာအား အမှတ်ရသွားပြီး စိတ်ရှုပ်သွားမိသည်။ ထို့နောက် သူမနှုတ်ခမ်းလေးတွေစုသွား၏။ အဲဒီနေရာကိုလည်း မျက်စောင်းထိုးပစ်လိုက်သည်။

မေသူသည် ထိုနေ့တုန်းက ကျောင်းမှာ တင်မဟုတ်ဘဲ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့ အထိ ငိုခဲ့ရသည်။ အထက်တန်းကျောင်းမှာ တုန်းက သူမသည် စာတော်သော်လည်း သူများ တကာကို စတတ်၊ နောက်တတ်သူ။ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူချင်းသာမကပဲ မေသူက ဆရာ၊ ဆရာမများကိုပင် အလွတ်မပေးခဲ့သူဖြစ်သည်။

သူမ၏ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူသက်တမ်း ငါးရက်အတွင်းမှာ ပင် မေသူသည် သူမထက်သာသူကို တွေ့ခဲ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ ကိုယ်ထင်ထားတာထက် အများကြီး ပိုမိုကျယ်ဝန်းသည် ဟု မေသူနားလည်သွားခဲ့၏။

အတန်းထဲကို မေသူရောက်တော့ အစွယ်လေးနဲ့ ဟိဟိတို့ က ပြေးကြိုကြသည်။ အစွယ်လေးရဲ့ နာမည်က သန္တာထွေး၊ ဟိဟိရဲ့ နာမည်က ဟေမာအောင်ဆိုပြီး အသီးသီး နာမည်ရင်းကိုယ်စီရှိကြ၏။ ဒါပေ

မဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက သွားတက်လေးတွေ အများကြီးပါသော သန္တာထွေးကို “အစွယ်လေး” ဟု လည်းကောင်း၊ ဘယ်လိုပင်ရယ်ရယ် ဟိုဟိုဆိုသည့် အသံမှ လွဲ၍ တခြားအသံ လုံးဝ မထွက်တတ်သော ဟေ မာအောင်ကို “ဟိုဟို”ဟု လည်းကောင်း၊ ချစ်စနိုးနှင့် နာမည်ပေးထားကြ ပါသည်။ ။

“ဟဲ့... အစွယ်လေး၊ စန္ဒာရော...”

မေသူ့အမေးကို အစွယ်လေးက ပြန်ဖြေသည်။ ။

“ရောက်နေပါပြီ၊ ကန်တင်းမှာ နေ့လယ်ထမင်းစားတဲ့ အခါ စားရ အောင် ရှောက်သီးသုပ် ချန်ထားပေးဖို့ သွားမှာ တယ်”

ဟိုဟိုက မေသူ့ကို သောကြာနေ့တုန်းက အဖြစ်အပျက်အား ရည်ရွယ်လျက် “နေကောင်းသွားပြီလား” ဟု မေးလိုက်၏။ မေသူက သူငယ်ချင်း၏ ငဲ့ညှာမှုကို တွေးမိပြီး ပြုံးလိုက်ပါသည်။ ။

“နေကောင်းပါတယ် ဟိုဟိုရဲ့ ၊ ဟိုနေ့တုန်းက ကိစ္စကိုလည်း ခေါင်းထဲမှာ မထားတော့ပါဘူး၊ အေးဆေးပါ”

အစွယ်လေးနှင့် ဟိုဟိုသည် မေသူ့စကားကြောင့် စိတ်ထဲ၌ ပေါ့ပါးသွားကြသည်။ ။ ထိုစဉ် စန္ဒာက အတန်းထဲကို ပြန်ရောက်လာ၏။ အတန်းထဲမှာ က ကျောင်းသားအနည်းငယ် ရှိနေကြပြီး အတန်းထဲပြန်ဝင်လာသည့် စန္ဒာ့ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြ၏။ စန္ဒာက တော်တော်လှသည်။ မေသူနှင့် စန္ဒာ အတူတွဲထွက်သွားသည့် အခါများ ၌ ကောင်လေးတွေက အမြဲလိုလို မျက်လုံးဖြင့် ဝိုင်းဝန်းအားပေးတတ်ကြပါသည်။ ။

မောင်မယ်သစ်လွင်ကြိုဆိုပွဲနေ့မတိုင်မီက “ကွင်း” ဖြစ်နိုင်သည် ဟု တစ်ကြိမ်စာရင်းအသွင်းခံရသော ဥပဒေပထမနှစ်၏ အချောအလှများ

ထဲမၤၤ သူမတို့ နှစ်ယောက်လည်း ပါဝင်သည် ။ တကယ် ကွင်းရသွားသူမှာ နောင်နောင်တို့ အညာသားဟန်ဆောင်ပြီး ပထမဆုံး အကြောင်စရိုက်ခဲ့သည့် ထဲက ပိုလှသော ကေသွယ်ဆိုသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်၏။ စန္ဒာက မေသူ့ကိုပြီးပြရင်း နှုတ်ဆက်၏။ သူမသည် လည်း သောကြာနေ့တုန်းက ပြဿနာ၏ အကျိုးဆက်ကို မေသူထံ၌ အကဲခတ်နေသည် ။ ရွှင်ရွှင်ပျပျနှင့် ပြီးချို့နေသော မေသူ့အမူအရာတွေကို မြင်ရမှ စန္ဒာလည်း စိတ်အေးသွားရသည် ။ အတန်းထဲသို့ ကျောင်းသူအချို့ ဝင်လာကြ၏။ အခန်းပေါက်ဝ၊ ပြတင်းပေါက်ဝနှင့် ကော်ရစ်ဒါပေါ်၌ ကျောင်းသားအုပ်စုများက ကိုယ့်လူနဲ့ ကိုယ် စုဝေးလျက်ရှိကြသည် ။

အစွယ်လေးမျက်နှာသည် အခန်းပေါက်ဝဆီသို့ ကြည့်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပျက်ယွင်းသွား၏။

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ ”

သူမတို့ အားလုံး၏ အကြည့်များ သည် အခန်းပေါက်ဝကို စုပြုံရောက်ရှိသွားပါသည် ။ ဟော... တွေ့ပြီ၊ ဟိုကောင် အညာသားကောင် နှစ်ကောင်သည် အခုတော့ ရိုးရိုးသာမန် တခြားကျောင်းသားတွေလိုပဲ ဝတ်စားထား၏။

မေသူနှင့် နောင်နောင်တို့ နှစ်ယောက် မျက်လုံးချင်းဆုံသွားတော့ သူမကစပြီး ရင်တွေလှုပ်ရှားသွားသည် ။ သူ့ကိုကြည့်ရတာ အညာသားဝတ်စုံနှင့် ကထက် ပိုချောလာသည် ဟု မေသူထင်မိ၏။ ပထမတော့ မေသူက ဒေါသနှင့် သူ့ကိုကြည့်လိုက်တာဖြစ်သော်လည်း နောင်နောင်မျက်လုံးများ ၏ ဘာသာစကားမှာ သူမ ချက်ချင်းသိမ်မွေ့သွားပါသည် ။

မေသူသည် ကာယကံရှင်ဖြစ်သော သူမမှ လွဲ၍ ဒေါသဖြစ်နေကြသည့် သူငယ်ချင်းများကို အားနာသွားကာ မျက်နှာလွဲပစ်လိုက်သည် ။ သူမ

တို့ အဖွဲ့သည် သူတို့ ကို ဥပေက္ခာပြုလျက် သောကြာနေ့တုန်းက အတန်းတစ်ချိန်လွတ်ခဲ့သော Paper (1) တွေကို ပြန်ကူးနေကြ၏။

သူမသည် သူငယ်ချင်းတွေ မသိအောင် ကော်ရစ်ဒါဆီ လှစ်ခနဲကြည့်လိုက်သည် ။ ထိုအခါ သူမကို စိုက်ကြည့်နေတတ်သော နောင်နောင်မျက်လုံးများ နှင့် ဆုံပြီး မေသူက ရှက်လန့်တကြား ပြန်လှည့်သွား၏။

ရုတ်တရက် ကော်ပေတံလေးက မေသူလက်အလွဲနှင့် ခုံစောင်းကြားမှာ ညပ်ကာ ချိုးပစ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားပါသည် ။ သူမတို့ အားလုံးသည် ကျိုးသွားသော ပေတံလေးဆီ အာရုံရောက်နေကြ၏။

မေသူက သူမနာမည် အတိုကောက်ထိုးထားသော M.T စာတန်းလေးပါသည့် ပေတံအပိုင်းလေးအား သေချာကြည့်နေမိသည် ။ စန္ဒာက မေသူဖြစ်နေပုံကို ကြည့်ပြီးပြော၏။

“မေသူရယ် နှမြောစရာကြီးနော်”

သူမတို့ သည် အရင်က တစ်ယောက်ရဲ့ အတွင်းရေးကို တစ်ယောက်အကုန်သိရလောက်အောင် ရင်းနှီးခဲ့သူများ မဟုတ်ကြသည့် အတွက် မေသူက သူငယ်ချင်းများအား ရှင်းပြလိုက်ပါသည် ။

“ငါလည်း နှမြောတာပါပဲဟာ၊ ဒါပေမဲ့ ငါနှမြောတာက ပစ္စည်းရဲ့ တန်ဖိုးနဲ့ အသုံးဝင်မှုကို နှမြောတာ မဟုတ်ဘူး ။ ဒီမှာ တွေ့လား။ အဲဒီ M.T ဆိုတာ ငါ့ဖေဖေကိုယ်တိုင် ထိုးပေးခဲ့တာဟာ။ ဖေဖေ က ငါငယ်ငယ်လေးတည်းက ငါ့အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေမှာ အဲဒီလို M.T ဆိုပြီး ထိုးပေးနေကျ။ အခုတော့ ဖေဖေက ငါ့ကို အဲဒီလိုလုပ်မပေးနိုင်တော့တာ ငါးနှစ်တောင်ရှိသွားပြီ။ ငါ့ဆီမှာ လည်း ဖေဖေ အရင်တုန်းက လုပ်ပေးခဲ့တဲ့ ဟာတွေက နည်းသထက်နည်း လာပြီ။ ငါကလေး ဖေဖေနာမည်ထိုးထားတဲ့ ငါ့ပစ္စည်းလေးတွေကို ပျက်စီးသွားတာတောင်မှ သိမ်းထားတာ။

ငါ့ဗီရိထဲမှာ ငါငယ်ငယ်တုန်းက သုံးခဲ့တဲ့ အင်္ကျီ၊ စကတ်၊ လွယ်အိတ်၊ ခဲ
တံ၊ ဖိနပ်... အားလုံး ဖေဖေထိုးပေးထားတဲ့ နာမည်ပါလို့ အကုန်
ငါသိမ်းထားတယ်။ အခုထိ သုံးလို့ ရနေသေးတဲ့ နောက်ဆုံးလက်ကျန် ပ
စ္စည်းလေးတွေထဲမှာ ဒီပေတံလေးက နောက်ဆုံးပဲ။ ဒါ ငါခြောက်တန်း
တုန်းက ဖေဖေ နောက်ဆုံးနာမည်ထိုးပေးခဲ့တဲ့ ပေတံလေးမို့ ငါအရမ်း
တန်ဖိုးထားခဲ့တာ အခုတော့သွားပြီ”

မေသူ့စကားအဆုံးတွင် သွက်လက်သော စန္ဒာက သူမ သိချင်တာကို
ဖျတ်ခနဲ မေးချလိုက်သည်။ ။

“ဒါဖြင့် နင့်ဖေဖေက ဘယ်ရောက်သွားလို့လဲ”

မေးလိုက်ပြီးမှ အားနာရကောင်းမှန်း သိသွားကာ စန္ဒာက စကားကို
ချက်ချင်းပြန်ကာသည်။ ။

“ဟို... ဟိုလေ ငါက သဘောရိုးနဲ့ မေးတာနော်၊ နင်မဖြေချင် မဖြေနဲ့
၊ ရတယ်နော် မေသူ၊ သိလား”

မေသူက ဖွဖွလေးပြုံးရင်း လက်ကာပြသည်။ ။ ကိစ္စမရှိပါဘူးဆိုသည့်
သဘော။ သူမက စောစောတုန်းက စန္ဒာမေးလိုက်သည့် မေးခွန်းကို တ
ည်ငြိမ်စွာပြန်ဖြေပါသည်။ ။

“ဖေဖေ ဘယ်ရောက်သွားသလဲဆိုတာကို ငါကိုယ်တိုင် အရမ်းသိချင်
နေခဲ့တာပါ။ ဖေဖေဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးနှစ်ကျော်လောက်တုန်းက ဆောင်း
တွင်းမနက်တစ်ခုမှာ လမ်းထလျှောက်ရင်း ပျောက်သွားခဲ့တာ ဒီနေ့အထိ
ပဲဆိုပါတော့”

“ဟယ်...”

“ဟာ... နင်တို့ က လိုက်မရှာကြဘူးလား”

“ရှာတာပေါ့ဟ၊ ဒါပေမဲ့ အံ့ဩစရာကောင်းတာက ဖေဖေအကြောင်းကို သတင်းအစအနလေးတောင်မှ မရခဲ့တာပဲ။ အားလုံးက ဖေဖေကို ကွယ်လွန်သွားပြီလို့ ဆုံးဖြတ်ကြပေမယ့် ငါ့အနေနဲ့ တော့ အလောင်းမတွေ့ရမချင်း ဖေဖေဆုံးသွားပြီလို့ လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး”

“ပျောက်သွားပုံကလည်း ထူးဆန်းလိုက်တာဟယ်”

“ဟုတ်တယ်ဟ...။ ဖေဖေမှာ အဲဒီတုန်းက ဘာပြဿနာ တစ်စုံတစ်ရာမှ မရှိဘူး၊ စီးပွားရေးလည်း အဆင်ပြေတယ်။ ဘာသာတရားကိုလည်း အရမ်းကိုင်းရှိုင်းရိုသေတယ်။ မပျောက်ခင် ဘုန်းကြီးတောင် တစ်လလောက် ဝတ်လိုက်သေးတယ်။ ရန်သူတွေ၊ ဘာတွေလည်း မရှိဘူးဆိုတော့ အားလုံးက စဉ်းစားလို့ မရဘူးဖြစ်ကြတာပေါ့”

သူမတို့ အဖွဲ့သည် မေသူ ပြောပြနေသည့် အကြောင်းအရာများကို စုတ်တသပ်သပ်နှင့် တအံ့တဩ နားထောင်နေကြပါသည် ။ မေသူက သူ့ကို သတိရသွားပြီး အခန်းပေါက်ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

သူ မရှိတော့...။ ထိုအချိန်မှ စ၍ သူမမျက်ဝန်းထဲတွင် ကွက်လပ်တစ်ခုကို နောင်နောင်က ဖန်တီးသွားနိုင်ခဲ့ပါသည် ။

*